

कोशी सरकारविरुद्धको मुद्दा पूर्ण इजलासमा

भाषा(प्रस)। कोशी सरकारविरुद्धको रिटको सुनुवाइ सर्वोच्च अदालतको पूर्ण इजलासमा हुने भएको छ। न्यायाधीशद्वय तिलप्रसाद श्रेष्ठ र बालकृष्ण ढकालको इजलासले रिटमाथि सुनुवाइ गर्दै पूर्ण इजलासमा पठाउने आदेश दिएको हो। रिटमाथि जेठ २७ गतेपाट पूर्ण इजलासमा सुनुवाइ हुनेछ।

निवर्तमान मुख्यमन्त्री केदार कार्कीले मुख्यमन्त्री हिकमतकुमार कार्कीलाई पदमुक्त गरी मुख्यमन्त्रीमा आफूलाई निरन्तरता दिन माग गर्दै सर्वोच्च अदालतमा दावर गरेका थिए।

प्रदेश प्रमुख पशुराम खापुडले नयाँ सरकार गठनका लागि आह्वान गरेलगाई त्यसका विरुद्ध मुख्यमन्त्री कार्की सर्वोच्च पुणोका हुन्। आफू नेतृत्वको सरकार हुँदूहुँदै अर्को सरकार आह्वान गर्नु संविधानपरिवर्तन भद्रे यसलाई रोक्नुपर्ने उनको दावी छ। उनले कोशीको मुख्यमन्त्रीमा

आफूलाई निस्तरतर दिनुपर्ने बताउँदै अन्तरिम आदेशको माग गरेका छन्। प्रदेश प्रमुखको कार्यालय, कोशी प्रदेश प्रमुख पशुराम खापुडले हिकमतकुमार कार्की मुख्यमन्त्री नियुक्त गरेका थिए सो रिटाजेर ९ गते अदालतले मुख्यमन्त्री नियुक्तिको प्रतिक्रियाको कागजात फिकाउने समर्थक गणेशप्रसाद उत्रेती र किशोर चन्द्र दुलाल र नेकपा एमालेका

संसदीय दलका नेता तथा सांसद हिकमतकुमार कार्कीलाई रिटा विपक्षी बनाइएको छ। सर्विधानको धारा १६८ को उपधारा (५) अनुसार मुख्यमन्त्री बोको केदार कार्कीले सरकारमा सहभागी दलले समर्थन फिर्ता लिएपो ३० दिनभित्र विश्वासको मत निलाईपछि प्रेश प्रमुख पशुराम खापुडले उनलाई पदमुक्त गर्दै धारा १६८ को उपधारा (५) अनुसार नै नयाँ सरकार गठनका लागि आह्वान गरेका थिए।

नेकपा एमाले र नेकपा माओवादी केन्द्र ५२ सांसदको समर्थनमा प्रदेश प्रमुख खापुडले हिकमतकुमार कार्की मुख्यमन्त्री सहयोग गर्ने सबैलाई धन्यवाद दिएका थिए। उनले आप्नो १७ महिना कार्यकालमा सहयोग गर्ने सबैलाई धन्यवाद दिएका थिए। उनले आप्नो १७ महिना कार्यकालमा दूला सबै दलका सांसद मन्त्री बोको र आफूलाई लगाइएको आरोप प्रमाणित गर्न नसकेको पनि बताए। उनले संघीयता र प्राविशक सरचनालाई बलियो बनाउन केन्द्रीय मनोविज्ञानलाई त्यागेर विश्वासको मत दिएका थिए।

मधेशमा जसपा नेपाल नेतृत्वको सरकार ढल्यो

भाषा(प्रस)। जसपा नेपाल नेतृत्वको मधेश प्रदेश सरकार ढलेको छ। मधेश प्रदेश सभाको बुधवार दोप्रौपटक बसेको बैठकमा मुख्यमन्त्री सोजेकुमार यादवले विश्वासको मत पाउन सकेनन्। विश्वासको मतका लागि गरिएको मत विभाजनमा मुख्यमन्त्री यादवले ५० मत पाए भने विपक्षमा ५३ मत पन्चो। प्रदेश सभामा १ सय ३ जना सांसद उपरिथ थिए पुर्णमात्रा यादवलाई जसपाको १९, काग्रेसको २२, लोसपाको ८ र राप्रापाको १ जना सांसदले विश्वासको मत दिएका छन्।

विपक्षमा भने एमालेका २४, जनमतको १३, माओवादी(केन्द्र) को ९, नेकपा(एस)का ७ र नागरिक उन्मुक्ति पार्टीका १ जनाले मतदान गरेका छन्। विश्वासको मतको प्रस्ताव पेश गर्ने मुख्यमन्त्री यादवले आप्नो १७ महिना कार्यकालमा सहयोग गर्ने सबैलाई धन्यवाद दिएका थिए। उनले आप्नो १७ महिना कार्यकालमा दूला सबै दलका सांसद मन्त्री बोको र आफूलाई लगाइएको आरोप प्रमाणित गर्न नसकेको पनि बताए। उनले संघीयता र प्राविशक सरचनालाई बलियो बनाउन केन्द्रीय मनोविज्ञानलाई त्यागेर विश्वासको मत दिएका थिए।

भद्रपुरको ३ नम्बर वडा कार्यालय नयाँ भवनमा

भाषा(प्रस)। भद्रपुर नगरपालिका ३ नम्बर वडा कार्यालयले आपै भवनबाट सेवा प्रदान गर्न थालेको छ। २०७४ देखि भाडाको घरबाट वडाको कामपाइज गर्दै आएको वडा कार्यालयले भच्चकवर्सीमा समारोहमा उपस्थिति थिए।

धनुदाङ सुहाङ, कल्याणकुमार राई आइतबहादुर लिम्खू, श्याम थापा मार, निलमकुमार राई, कुबेर गुरुङ, भीमप्रसाद राई र केविं लिम्बूलाई समान गरिएको थिए।

उपस्थिति उपस्थिति थिए।

हिमालबाट १०८ मेट्रिकटन फोहर र १२ शव भिकियो

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गर्ने लक्ष्य लिइएको थियो। सफाइ टोलीले सगरमाथा हिमालको क्याम्प-३ देखि खायाम-४ (बालकुने इलाका) बाट तीन शव, ल्होत्से देखिमालको चुचुरो निजिकाबाट एक शव र खुचु आइसफल इलाकाबाट एकवटा मानव अस्थिरपञ्चर सञ्चलन गरेको छ।

सञ्चलन गर्ने लक्ष्य लिइएको थियो। सफाइ टोलीले सगरमाथा हिमालको क्याम्प-३ देखि खायाम-४ (बालकुने इलाका) बाट तीन शव, ल्होत्से देखिमालको चुचुरो निजिकाबाट एक शव र खुचु आइसफल इलाकाबाट एकवटा मानव अस्थिरपञ्चर सञ्चलन गरेको छ।

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने जानकारी दिए।

कुहिने फोहरलाई स्थानीय तहसँगको सहकार्यमा नाच्चे इलाकामा सगरमाथा प्रदूषण नियन्त्रण

सय ७४ किलो नकुहिने गरी कूल सञ्चलन गरिएको राष्ट्रिय निकुञ्ज तथा वय्यजन्तु आक्ष निर्देशनालयको निर्देशक सहायक रथी सञ्जय देउजाने ज

सम्पादकीय

सहकारीको सही छानबिन होस्

सहकारी संस्था बचत रकम संसदीय छानबिन विशेष समितिले औपचारिकरूपमा आफ्नो काम सुरु गरेको छ। बुधबार संसद भवन नयाँ बानेश्वरमा पहिलो बैठक बसेर समिति कार्य प्रारम्भ गरेको हो। पहिलो बैठकले समितिको आन्तरिक कार्यविधिको मस्यौदा तयार गर्न सचिवालयलाई जिम्मा दिएको छ।

सभामुख देवराज घिमिरेको उपस्थितिमा बसेको बैठकमा समितिको कामलाई अघि बढाउने बिषयमा छलफल भएको छ । तीन महिनाको अवधिभित्रै समितिले गर्नुपर्ने कामलाई व्यवस्थित गर्दै अघि बद्दने योजना छ।

संयोजक सूर्य थापले दुई दिनभित्र कार्यविधि पारित गर्न भन्दै समितिको कार्याविधि, कार्यक्षेत्रलगायत विषयमा कुनै विवाद नरहेको जिकिर गरो

सहकारी संस्थाको बचत रकम हिनामिना गरेको विषयमा
छानबिन गर्नका लागि जेठ १५ मा संसदीय विशेष समिति गठन
गरिएको थियो । समितिमा एमालेकी सरिता भुसाल, कांग्रेसका
ईश्वरी न्यौपने र बद्री पाण्डे, माओवादीका लेखनाथ दाहाल,
रास्वपाका शिशिर खनाल र राप्रपाका धुबबहादुर प्रधान सदस्य
रहेका छन् ।

समितिले आगामी शुक्रवार आन्तरिक कार्यविधि र कार्ययोजनाको मस्यौदा पेस गर्न समिति सचिवालयलाई भनेको छ । तयाँ बाबेश्वरस्थित संघीय संसद् भवनमा बसेको समितिको पहिलो बैठकले दुई दिनभित्रमा समितिको आन्तरिक कार्यविधि र कार्ययोजनाको मस्यौदा तयार गर्न समिति सचिवालयलाई भनेको हो ।

समितिको पहिलो बैठकमा सभामुख घिमिरेले प्रतिनिधिसभाबाट पारित समितिको कार्यदिशा, राजनीतिक दलहरूका बीचमा भएको सहमति, कार्यक्षेत्र र अनुसूचीमा समावेश भएका सहकारीको नामावलीसहितको दस्तावेज समिति सभापति सूर्य थापालाई हस्तान्तरण गरेका थिए ।

समितिलाई संसदले तीन महिनाभित्र छानबिनको कार्य सम्पन्न गर्न सीमा दिएको छ । तीन महिनाभित्रै काम सम्पन्न गर्नका लागि समितिले रातदिन नभरी काम गर्ने जनाएको छ । कार्यदिशको मातहतमा बसेर समयभित्रै काम पूरा गर्नेसमेत जनाइएको छ । समितिले सहकारी ठगहरूलाई कारबाहीको सिफारिस, सहकारी पीडितहरूलाई न्याय निरुपण गर्नका लागि सिफारिस गर्न सक्नु पर्छ । चाहे उपप्रधान तथा गृहमन्त्री र विलामिछाने तै किन नहोस् । समितिले निष्पक्ष र निडर भएर काम गर्न सकोस् । उही सहकारीपीडित र विपक्षी कांग्रेसको आन्दोलन मत्थर पार्नेगरी समितिको काम कार्वाही भारा टार्ने खालको नहोस् ।

A portrait of Dr. Michael S. Luthi, a man with short brown hair and a beard, wearing a colorful patterned surgical cap and glasses. He is smiling and looking towards the camera.

- कृष्ण हुमागाँई

वर्तमान दुनियाँको उन्नत शासन प्रणाली भनेकै जनताद्वारा, जनताका लागि, जनताले गर्ने शासन हो र यही शासन नै लोकतन्त्र हो । यो लोकतन्त्र पनि समावेशी लोकतन्त्र, पूर्ण लोकतन्त्र, समाजवादी लोकतन्त्र, सन्तुलित लोकतन्त्र, न्यायपूर्ण लोकतन्त्रको रूपमा परिभाषित हुने गरेको पाइन्छ । लोकतन्त्र शब्द नै अंग्रेजीको डेमोक्रेसी हो र लोकतन्त्रवादी हुनु भनेको डेमोक्राट्याट हुनु हो । डेमोक्राट्याट हुनु भनेको कुनै पनि प्रकारको एकाधिकार वा अधिनायकवादलाई अस्विकार गर्नु पनि हो । तर हामीकहाँ सामन्ती राजतन्त्रको निरन्तरताको माग गर्ने, हिजोका दिनमा प्रजातन्त्र, लोकतन्त्र चाहिँदैन भन्ने, लोकतन्त्रवादीलाई दमन गर्नेहरूदेखि कुनै एउटा वर्ग, जाति वा पार्टीको अधिनायकवादी शासनको वकालत गर्नेहरू पनि आफूलाई लोकतन्त्रवादी हुँ भन्छन् । उनीहरूले पनि यो संसदीय लोकतन्त्रमा भाग लिएका छन् । लोकतन्त्रको सुविधा र अवसर लिएका छन् । तर उनीहरू यो लोकतन्त्रको संस्थापन विकासमा कर्ति इमान्दार छन् ? महत्पूर्ण प्रश्न यो हो । लोकतन्त्रलाई उपभोग र उपयोग मात्र गर्नेहरू लोकतन्त्रका असली

हमायता हुन सकदैनन्, हाइन्न् ।
लोकतन्त्र विधिको शासनले चल्छ ।
सबै कुरा विधिअन्तर्गत नै हुन्छ, नियम र
नीतिविपरित कुनै प्रकारको बाधा, अद्
चन, असुविधा नागरिकले व्यहोर्नु पर्दैन
लोकतन्त्रमा । घुस, लिनुदिनु वा नाजायज
तरिकाले कुनै काम गर्नु गराउनु हुँदैन
लोकतन्त्रमा । संसारका सभ्य र असल
मानिसहरु भएको देशमा मात्र लोकतन्त्र
संस्थागत भएको हुन्छ, बलियो लोकतन्त्रमा
मात्र नागरिक अधिकारको सुनिश्चितता
हुन्छ । असभ्य मानिस भएको मुलुक
र अनुदार शासकले संचालन गरेको
शासनमा लोकतन्त्र कमजोर हुन्छ, त्यहाँ
जनताले सुख पाउँदैनन् । कुनै एउटा बंश
परम्परा वा कुनै निश्चित जाति वा वर्गको
अधिनायकवादी शासनको परिकल्पना र
सोच भएकाहरु, त्यस्तै बर्बरतामा रमाउन
चाहनेहरु कहिल्यै लोकतन्त्रवादी थिएनन्,
होइन्न र हुँदै हुँदैनन् । बाध्यताले,
उनीहरूले चाहेजस्तो शासन प्रणाली
नभएका कारणले संसदीय लोकतन्त्र
स्वीकार गर्न आइपुगेकाहरूले यो मुलुकको
लोकतन्त्रलाई संस्थागत विकास गरिदैनन्
अनि राष्ट्र र जनताको उन्नति, प्रगति,
समृद्धि होला भनेर ठान्नु भन् मुख्यता
हुनेछ ।

लोकतन्त्र असल मानिसले असल
 मानिसको सेवा गर्ने राज्य ब्यवस्था
 हो । यो कसैले कसैमाथि शासन
 गर्ने, शासन लाद्ने ब्यवस्था होइन ।
 लोकतन्त्रमा जनताले आफ्ना लागि
 आकै आफ्नो प्रतिनिधि रोज्ने,
 चुने, छान्ने गर्नेन् । आफूले रोजेको
 जनप्रतिनिधिले जनचाहनाअनुरुप काम
 गर्न नसकेमा वा नगरेमा जनताले
 त्यस्तो प्रतिनिधिलाई अर्को चुनावबाट
 बिदा गर्न सक्छन् हाम्रो मुलुकमा ।
 उन्नत लोकतन्त्रका अभ्यास गरिरहेका
 संसारका कितिपय देशहरूमा आफूले
 चुनेको प्रतिनिधिले जनइच्छाबिपरित काम
 गरेमा फिर्ता बोलाउने गरिन्छ । जसलाई
 राइट टु रिजेक्ट र राइट टु रिकल
 भने गरिन्छ । मतदानबाट चुनिएका,
 छानिएका प्रतिनिधिलाई मतदानबाटै फिर्ता
 बोलाउने, बिदावारी गर्ने अधिकार पनि
 हुन्छ । यस्तो बिधि राखिनु हामीकहाँ
 पनि किन आवश्यक छ भने यो बिधिले
 प्रतिनिधिलाई जनताकाप्रति बढी उत्तरदायी
 बनाउनेछ । मैले जनताको हितका लागि
 इमान्दार भएर काम गरिन भने मलाई
 जनताले फिर्ता बोलाउन सक्छन् भने
 भएपछि जिम्मेवार भएर काममा खट्ट
 भने मान्यता राखिएको हुन्छ । यो जायज
 पनि छ ।

यस्तो हुनुपर्दछ समावेशी लोकतन्त्र
 हाम्रो लोकतन्त्रमा समावेशीता र
 पहिचानको कुराले पनि स्थान ओगटेको

कस्तो हुनुपर्दछ उन्नत लोकतन्त्रको अभ्यास ?

छ । समावेशीता र पहिचान जातका आधारमा कि जनमतका आधारमा भन्ने बहस पनि त्यतिकै छ । लोकतन्त्रमा जनमतको दूलो महत्व र अर्थ रहेको हुन्छ । बहुसंख्यक जनता के चाहन्छन्, त्यही हो लोकतन्त्र । यी दुवै कुरा जनमतका आधारमा हुनुपर्दछ । पहिचान भनेको कुनै एउटा जातिको हुने, अरुको नहुने भन्ने हुँदैन । जाति व्यवस्था, वर्ण व्यवस्था वा वर्ग व्यवस्था पुरातन रुढ व्यवस्था हो । यसले सर्वजनहिताय गर्न सक्दैन । निश्चित जाति वर्ग र वर्णको मात्र हित गर्दछ, अरुलाई निषेध गर्दछ । जाति हुनका लागि भाषा, लिपी, र संस्कृति हुनुपर्दछ । संस्कार, परम्परा, कला, साहित्य, गीत, संगीत, परम्परा, खाद्य परिकार र प्रचलनहरू त संस्कृतिभित्रै पर्दछन् । समावेशी प्रतिनिधित्वका लागि जातीय जनसंख्याका आधारमा राज्यका निकायहरूमा समानुपातिक प्रतिनिधित्व प्रणालीलाई नै समावेशी लोकतन्त्र भन्ने गरेको पनि पाइन्छ । कै यही मात्र हो त समावेशी लोकतन्त्रको मोडल ? होइन । हामीकहाँ पहिलो हुने निर्वाचित हुने प्रणाली लागू गरिएको छ । एक मत बढी आउँदा पनि जित हुन्छ, मत बराबरी भएमा चिद्रुठा तानेर विजयी भएको घोषणा गरिन्छ । यो प्रविधिक खालको जित मात्र भयो । उत्तिकै जनमत भएकोले पाँच वर्ष बाहिर पर्पुर्ने अवस्थाले जनमतको सम्मान गर्न सकेन भन्ने आवाज पनि उठने गरेको छ ।

यसका लागि प्रतिनिधिसभा र
प्रदेशसभाको चुनावमा भाग लिएका
उम्मेदवारहरूमध्ये पहिलो र दोस्रो हुनेका
बीचमा पुनः मतदान गराएर जसले
खसेको मतको ५१ प्रतिशत त्याउँदछ
उही उम्मेदवार मतका आधारमा पाँच
बर्षलाई भाग गरेर जित दिन सांसद हुने
हो, त्यति दिन दामाशाहीले अधिल्लो
समयका लागि पदावधि तोकिनु उचित
हुन्छ । नत्र पराजित हुनेहरूले पाएको मत
चाहिँ बहुमत हुने अनि अल्पमत पाउनेले
बहुमतवालाहरूमाथि शासन गरिरहेको
हुन्छ । अहिले पनि करिपय निर्वाचन
क्षेत्रहरूमा जित्नेको भन्दा हारेकाहरूले
पाएको मत जोडदा बढी देखिएको
छ । नेपाली कांग्रेस पार्टीले त सभापति
पदमा प्रतिस्पर्धा गर्नेहरूमध्ये ५१ प्रतिशत
मत नकटाउने सभापतिमा निर्वाचित हुन
नपाउने विधानमै व्यवस्था गरिसकेको
छ । एकै पटकमा ५१ प्रतिशत आएन भने
पहिलो र दोस्रो मत त्याउनेकाबीचमा
पुनः चुनाव गराएर छिनोफानो गर्दै
आएको छ, तेहों महाधिवेशनदेखि नै ।
यसरी हुने चुनावमा कागजको मतपत्र
(ब्यालेट) होइन बिद्युतीय भोटिङ
मैसिनको प्रयोगबाट चुनाव गराइनु पर्छ ।
अधिल्लो दिनको चुनावको नतिजा

जाइसकदा लगत मालपल्ट तुनः पाहला
र दोम्हो हुने उम्मेदवारकाबीचमा प्रतिष्पर्थ
गराएर भोटिङ्ड मेशिनको प्रयोगबाट दुज्जोमा
पुग सकिन्छ । यसमा मत बराबरी हुनेको
हकमा को अधिल्लो समयका लागि भन्ने
सवालमा मात्र चिठ्ठा तानिनु पर्दछ ।
सरकार पनि पहिलो हुने पार्टीले सांसद
संख्याका आधारमा पाँच वर्षलाई भाग
गर्दा जति बर्ष, महिना र दिन चलाउन
पाउँछ, दोम्हो हुने दलले पनि त्यही
आधारमा सरकार चलाउने समयसारिणी
निर्धारण गरिनु उचित हुन्छ । यस्तोमा
पाएको जनमतको आधारमा सांसदहरूको
कार्याविधि (पदावधि समय) निर्धारण
गरिनु पर्दछ । यसो भयो भने चुनावमा
भाग लिने पहिलो र दोम्हो हुने सांसदका
उम्मेदवारहरू पालैपालो संसदमा पुनेछन् ।
पहिलो र दोम्हो हुने दलबाट अधिल्लो
पटकका लागि चुनिएका सांसदहरू मतका
आधारमा समय सकिएर स्वाभाविक रूपमा
बिदा भएपछि दोम्हो हुने उम्मेदवार स्वतः
सांसदमा निर्वाचित भैहाल्छ । निर्वाचन
आयोगले अधिल्लो समयका लागि
निर्वाचितलाई विजयीको प्रमाणपत्र दिएकै
दिन मतका आधारमा पाँच वर्षलाई
दिनगन्ती भाग गरेर पछिल्लो समयको
बिजयी भनेर मिति नै उल्लेख गरेर
दोम्हो हुनेलाई पछिल्लो समयको लागि
निर्वाचित भएको प्रमाणपत्र दिने ब्यवस्था
मिलाइनु पर्दछ । जनमतका आधारमा यो

बिधिमात्र पूर्ण समावेशी लोकतान्त्रिक प्रणाली हुनजान्छ । यसो हुन सक्यो भने जनमतको पूर्ण कदर हुनसक्छ । थोरै मतले पछि परेको उम्मेदवार जसले पहिलो हुनेले ल्याएकै हाराहारी मत पाएर पनि जनप्रतिनिधि हुनबाट बजिवत हुनु पर्दथ्यो, त्यो अवस्थाको अन्त्य हुनेछ भने जनमतको आधारमा पहिलो र दोस्रो हुनेले पालैपाले संसदमा प्रतिनिधित्व गरेर आफ्नो क्षमता प्रदर्शन गर्न पाउनेछन् । निर्वाचित सांसद संख्याका आधारमा पहिलो हुने दलका अधिल्लो समयका लागि निर्वाचित सांसद मध्येबाट मन्त्रिमण्डल गठन हुनेछ भने दोस्रो हुने दलको तर्फबाट पछिल्लो समयावधिक लागि निर्वाचित भएका सांसदहरूमध्येबाट सरकार बन्नेछ । यो नै पूर्ण लोकतन्त्र, समाजवादी लोकतन्त्र, सन्तुलित लोकतन्त्र र न्यायपूर्ण लोकतन्त्रको अभ्यास हुनसक्छ जनताले दिएको मतको समानका लागि पनि यसो हुनसक्यो भने राजनैतिक स्थिरत हुनसक्छ । सत्ता र प्रमुख प्रतिपक्षकाबीचमा सरकार निर्माणका सवालमा हुने गरेको फोहोरी राजनैतिक खेलको पनि स्वाभाविक रूपमा अन्त्य हुनेछ यो बिधि अवलम्बन गरेको खण्डमा । र, यो समानुपातिक मनोनितमा दलहरूले सांसद मनोनित गर्ने प्रणालीलाई पूर्ण खरेज गरेर जसका लागि समानुपातिक सिट लक्षित गरिएको हो, त्य लक्षित वर्ग र समुदायबाट प्रतिनिधि छनौट गर्न उनीहरूबीचमै प्रत्यक्ष चुनाव गराउन निर्वाचन क्षेत्र निर्धारण गरिए उचित हुन्छ । एक पटकका लागि आरक्षित निर्वाचित क्षेत्र अर्का पटक खुल्ला निर्वाचन क्षेत्र हुनुपर्छ र एक पटक आरक्षण सिटमा टिक पाउनु हुँदैन, अनि मात्र श्रीमती, साला-साली, छोरा-भतीज, सम्धी-सम्धीनी, आफन्त र पैसा बुझाएर सांसद पद किन्न पल्केकाहरू पनि साइज्या आउँछन् । टिकट पाइहाले पनि जनताबाट निर्वाचित भएर आउनु पर्ने भएकोले समानुपातिकभित्र देखिएको बिकृ नियन्त्रणमा आउँछ ।

समाजवादका लागि त राज्यले धनी पूँजीपतिहरूसँग केही सुविधा दिए अधिकतम् कर लिने नीति लिनुपर्दछ र बिपन्नहरूको शिक्षा, स्वास्थ्य र रोजगारीको सम्पूर्ण जिम्मा लिनुपर्दछ । लोकतान्त्रिक समाजवादको बाटोमा सबै सहमत भएको हो भने नेपालले अब राजनैतिक कोर्ष परिवर्तनका लागि पटक-पटक नयाँ, नयाँ अभ्यासहरू गरिरहनु जस्ती छैन । निर्वाचन प्रणालीमा सुधार गरे पुछ । हैन, लोकतन्त्रलाई उपयोग र उपभोग मात्र गरेको हो र आफ्नो जडसूत्रवादी अधिनायकवादी गन्तब्यका लागि भित्री योजना हो भने नेपालमा कहिलै शान्ति र स्थिरता आउँदैन । अनि आर्थिक रूपरूण र जर्जर भएको देशको अस्तित्व र अस्मिताको कसैले रक्षा पनि गर्न सक्वैन ।

राजनैतिक स्थिरताका लागि वैचारिक ध्रुविकरण आवश्यक सैद्धान्तिक विचार र आस्थाबिनाको राजनीतिले स्वार्थको बाटो पहिल्याउँछ स्वार्थले द्वन्द्व निम्त्याउँदछ । द्वन्द्व वैचारिक नभइ हिंसात्मक भइदियो भने देश बर्बादीको खाडलमा पर्दछ । यसको ज्वलन्त उदाहरणहरु त हाम्रे मुलुक लगायत हिंसाको चपेटामा परेका विश्व अन्य मुलुकहरूका इत्तिहासलाई हेर्दा थाहा भइहालछ । त्यसैले लोकतन्त्रमा राजनीति वैचारिक आस्थाका आधारमा हुने गर्दछ र हुनुपर्दछ । अरु मुलुकमा लोकतन्त्रवादीले लोकतन्त्रवादीसँग प्रतिष्ठार्थी गर्नुपर्छ भने हामीकहाँ गैरलोकतन्त्रवादी, अधिनायकवादी, राजावादी, जातिवादी, नश्लवादी सबैसँग लोकतन्त्रवादीले संघर्ष गर्नु परिहेको छ । शितयुद्धताका विश्व राजनीति दुई ध्रुवमा बिभाजित थियो । कम्युनिष्टहरूका सर्वहारा वर्गको अधिनायकत्ववादी शास र पूँजीपति, पूँजीवादीहरूको सामन्ती सत्ता । यहीबीचबाट नवउदारवादी पूँजीवाद र लोकतान्त्रिक समाजवादको उदय भएको पाइन्छ । एकतन्त्रीय कम्युनिष्ट सत्ता र धनी पूँजीपति वर्गको सामन्ती सत्ता दुवैले आम नागरिकको हित गर्न नसक्ने भएकोले नवउदारवादी पूँजीवाद र प्रजातान्त्रिक समाजवाद नै

आजको दुनियाँको उन्नत शासन प्रणाली सावित भएको छ । पूँजीवादी मुलुकहरूले पनि आफ्नो राष्ट्र र जनताको हितका लागि काम गर्दै आएका छन् । तर त्यहाँ राज्यको सम्पूर्ण स्रोत र साधनमा सीमित पूँजीपति वर्गको मात्र स्वामित्व कायम हुने हुँदा राजनीति दूला घराना र पूँजीपतिको कब्जामा पर्ने खतरा रिहरहन्छ । तर लोकतान्त्रिक समाजवादम भने उत्पादन र बितरणको सन्तुलित बिधि अवलम्बन गरिएको हुँदा राज्यले नै सबै प्रकारका स्वतन्त्रतासहित आफ्ना नागरिकमा खुसीयालीसहितको समानताको नीति अघि बढाएको हुन्छ ।

नेपालको सन्दर्भमा संविधानमै समाजवाद उन्मुख राष्ट्र भनेर उल्लेख गरिएको भएता पनि कम्युनिष्ट नामधारी पार्टीहरूले भन्ने गरेको समाजवाद र नेपाली काँग्रेसले भन्ने गरेको समाजवादकावीचको अन्तर के हो ? भन्ने बिषयमा मरिसो गरी बहस र छलफल भएको पाइदैन । शासनसत्ता बन्दुकको नालबाट प्राप्त हुन्छ भन्ने सैद्धान्तिक मान्यताबाट प्रशिक्षित भएका, वर्ग संघर्षको माध्यमबाट सर्वहारा वर्गको अधिनायकत्वका लागि ब्यक्तिहत्या र सशस्त्र ढुङ्ग गरेर शान्तिपूर्ण राजनीतिमा आइपुगेका कम्युनिष्टहरूको साँच्चिकै लोकतान्त्रिकरण भएको हो कि होइन ? मुख्य सवाल यो छ । त्यसैले नेपालको सन्दर्भमा मुख्यतः दुईवटा राजनैतिक धारले प्रतिसिद्धित्व गरेको अवस्था छ । एउटा लोकतान्त्रिक धार र अर्को बामपन्थी-दक्षिणपन्थी धार । लोकतान्त्रिक धारको नेतृत्व नेपाली काँग्रेसले गर्दछ भन्ने बामपन्थी-दक्षिणपन्थी धारको नेतृत्व कम्युनिष्ट नामधारी एमाले, माओवादीले गर्दछन् । त्यसैले अब मुख्यतया दुईवटा वैचारिक धारको उपस्थिति भएको नेपालको राजनीतिमा बिभिन्न नामका राजनीतिक खुद्रा पसल चलाउनुभन्दा आफूले अँगालेको जुन विचार हो, त्यही धारमा ध्रुविकृत, एकीकृत र समाहित हुँदै जाँदा मुलुकमा राजनैतिक स्थिरता हुँदैजान्छ ।

यसका लागि बामपन्थी-कम्युनिष्ट नामधारी र त्यो विचार नजिकाकाहरु ध्रुविकृत भएर एमाले माओवादी कितामा संगठित हुँदैजाने र गैर कम्युनिष्टहरू नेपाली काँग्रेसको शितल छहारीमा गोलबद्ध हुँदै अघि बद्ने हो भने बेलायत र अमेरिकामा जस्तै दुईदलीय व्यवस्थाको विकास हुन्छ र यसले राजनैतिक स्थिरता त्याउँदछ । बेलायतमा लेबर (वर्कर्स) पार्टी र कन्जरभेटिभ पार्टी तथा अमेरिकामा रिपब्लिकन र डेमोक्राटिकीचमा प्रतिस्पर्धा हुन्छ । जनताले यिनै पार्टीहरूलाई मत दिन्छन् र एउटालाई सरकारमा पुऱ्याउँदछन् भने अर्को बलियो प्रतिपक्षमा बस्दछ । एक पटक एउटा पार्टी सरकारमा पुग्यो भने अर्को पटक अर्कै पार्टी पुगेको हुन्छ । यदाकदा एउटै पार्टी चुनाव जितेर सरकारमा दोहोरिन पनि सक्वद्ध । त्यसैले कार्स, एगल्स, लेनिन, स्टालिन, माओ, गोन्जालो, चे खेबरा, रोजा लकजेबर्स, फिडेल क्यास्ट्रो, किमजोड, चारु मजुमदार र कानू सन्याल आदिलाई मान्ने र बिदेशी नेताको फोटो र बिदेशी पार्टीको भण्डा राख्ने, बोक्नेहरु एक ध्रुवमा अनि आफ्नै मौलिक भण्डा भएका, बिदेशी नेताको फोटो तस्विर पार्टी कार्यालय र कार्यक्रमहरूमा नराख्नेहरुको अर्को ध्रुवमा संगठित नभएसम्म नेपालको राजनीति सङ्गलिन सक्वदैन । यहाँ राजनीतिक स्थिरता पनि कायम हुन सक्वदैन । नब्र यो भागबण्डा गठबन्धनको राजनीतिले देशलाई कंगाल र शासकीय प्रणालीलाई कुरुप बनाइरहन्छ । दलहरु आ-आफनो विचार मिल्ने समूहमा संगठित र गोलबद्ध बन् । आगामी संसदीय चुनावमा दुई ध्रुवका बीचमा प्रतिस्पर्धा होस् र मुलुकले स्थिर सरकार अनि राजनैतिक स्थिरता पाओस् ।

स्थानीय तहमा गैरदलीय उम्मेदवारी र प्रतिस्पर्धा नेपालको संविधानले संघ, प्रदेश र स्थानीय तह गरेर तीन तहको सरकारको व्यवस्था गरेको छ । यो अवधारणाअनुसार संघ र प्रदेशमा संसदीय अभ्यास कार्यान्वयनमा आएको छ भने

स्थानीय तहमा अलिक फरक ब्यवस्था गरिएको छ । संघ र प्रदेशमा बहुमतको सरकार र अल्पमतको प्रतिपक्षको ब्यवस्था गरिएका छ । स्थानीय तहमा सत्ता र प्रतिपक्षको बैधानिक ब्यवस्था त छैन । तर, दलहरूले संघ र प्रदेशकै जस्तो अभ्यास गर्न खोजिरहेका छन् । जसका कारण गाउँ नगर अधिवेशनहरू समयमै नहुने, अनेक बाधा-बिरोधहरू आउने समस्याहरू देखिएका छन् । पालिका प्रमुखहरू कार्यकारीजस्तै भएपनि कार्यपालिकामा बहुमत नहुँदा निर्वाचित पालिका प्रमुखहरूलाई कतिपय सवालमा कार्यसम्पादन गर्न कठिनाई हुने गरेको छ । पालिका प्रमुख कुनै एक दलबाट निर्वाचित भएको र कार्यपालिकामा अर्कै दलबाट निर्वाचित प्रतिनिधिको बहुमत भएको अवस्थामा अहिले करिपय पालिकाहरूमा कार्यसम्पादनमा समस्या देखिएको छ । स्थानीय सरकारको मन्त्रिमण्डलजस्तै भूमिकामा रहेको कार्यपालिकामा बैधानिक सत्तापक्ष र प्रतिपक्षको ब्यवस्था नभएको अवस्थामा पनि संघ र प्रदेशकै सिको गरेर जुन अवैधानिक अभ्यासहरू भइरहेका छन्, यसले विकास निर्माण र जनसरोकारका काममा कठिनाई उत्पन्न भइरहेको जनप्रतिनिधिहरू नै बताउँछन् । स्थानीय तहमा दलीय राजनीतिको अस्वस्थ प्रतिस्पर्धाले विकासका काममा बाधा नपुगेस् भनेर नै संघ र प्रदेशमा जस्तो सत्ता र प्रतिपक्षको ब्यवस्था नगरिएको होला ? तसर्थ स्थानीय तहको चुनावमा दलीय आधारमा उम्मेदवार बन्ने प्रणालीको सट्टामा स्वतन्त्र रुपमा दलविहीन उम्मेदवारी मनोनयन गर्ने कानूनी ब्यवस्था गरिनु उपयुक्त हुन्छ । उठेका उम्मेदवाराहरूमध्ये एक वा एकमन्दा बढी दलले कुनै पनि उम्मेदवारलाई समर्थन गर्न सक्छन् । उनीहरूलाई मतदान गरी बिजयी गराउन जनतामा अपिल पनि गर्न सक्दछन् । तर चुनाव चिन्ह भने दलीय आधारमा उम्मेदवारलाई बितरण गरिनु हुन्न । स्वतन्त्र चुनाव चिन्हमा उठेका उम्मेदवारले दलीय दवाव र प्रभावमा परेर कुनै पनि काम गर्नुपर्ने छैन, यसरी स्वतन्त्ररुपमा उम्मेदवारी मनोनयन दर्ता गरेर सबै उम्मेदवारले चुनाव लड्ने ब्यवस्था भएको खण्डमा दलीय दवाव र प्रभाव स्थानीय सरकारमा पर्ने छैन । दलबाट टिकट लिएर चुनाव लड्ने ब्यवस्थालाई कायम राख्ने हो भने कि त संघ र प्रदेशकै जस्तो बहुमत पुऱ्याउने सत्ता र अल्पमतको प्रतिपक्ष हुने ब्यवस्था स्थानीय तहमा पनि कायम गरिनु पच्यो, होइन भने स्वतन्त्र रुपमा उठेका उम्मेदवाराहरूले चुनाव लड्ने र गाउँ नगर पालिकाहरूको विकास, निर्माण र जनसरोकारका कामहरू पनि स्वतन्त्र ढाँगले गर्न पाउने अवस्था सिर्जना गरिनु पच्यो । होइन, उम्मेदवारी चाहिँ दलीय आधारमा दिने, दलको टिकटमा उम्मेदवार हुने, दलीय आधारमा चुनावी प्रतिस्पर्धा पनि हुने तर पालिका संचालन बिधिमा भने संघ र प्रदेशभन्दा फरक अभ्यासले बहुदलीय प्रतिस्पर्धाको सही प्रयोग भएन । दलीय आधारमा टिकट बाँझ्ने र चुनावी प्रतिस्पर्धामा जाने हो भने कार्यपालिका (स्थानीय सरकार) पनि बहुमत र अल्पमतको आधारमा हुनु पच्यो । होइन भने स्वतन्त्र रुपमा उम्मेदवारी दिएर निर्वाचित भएका वडाध्यक्षहरूमध्येको मतदानबाट वडा सदस्यमा निर्वाचित प्रतिनिधिमध्येबाटे पालिका प्रमुख र उप-प्रमुखको छनौट हुने ब्यवस्था गरिनु पच्यो । वडामा पनि पाँचजना प्रतिनिधि चुनावबाट निर्वाचित हुने र ती पाँच मध्येबाट एक वडाध्यक्ष छनौट हुने ब्यवस्था गरिनु पर्दछ । त्यसो हुँदा पालिका प्रमुख र उप-प्रमुखमा निर्वाचित हुनुहुने एक पुरुष र एक महिला वडा सदस्यको पद रिक्त हुन आउँछ । त्यो स्थानमा पालिकाले तत्कालै उप चुनाव गराएर रिक्त पदपूर्ति गर्नसक्दछ । यो बिधिमा जान सकेमा स्थानीय स्तरमा राजनीतिक खिचातानी नहुने र समाजमा प्रतिष्ठा कमाएका समाजसेवीहरू पनि प्रतिस्पर्धा आएर जनताको सेवामा क्रियाशील हुने स्थिति देखिन्छ । (नेपाली काप्रेस भाषाको सचिव हुन्)

